दिव्यं शतशलाकञ्च यज्ञार्थं काञ्चनं शुभं। कृत्वं देवावृधो दत्त्वा ब्राह्मणायाखिलो दिवं।
भगवानम्बरीषश्च ब्राह्मणायामितौजसे। प्रदायसकलं राष्ट्रं सुरलोकमवाप्तवान्।
सावित्रः कुण्डलं दिव्यं यानञ्च जनमेजयः। ब्राह्मणाय च गा दत्त्वा गतो लोकाननुत्तमान्।
वृषादर्भिश्च राजर्षीरत्नानि विविधानि च। रम्यांश्चावसथान्दत्त्वा द्विजेभ्यो दिवमागतः।
निमीराष्ट्रञ्च वैदर्भिः कन्यां दत्त्वा महात्मने। अगस्त्याय गतः स्वर्गं सपुत्रपशुबान्धवः। ९९५
जामदग्न्यश्च विप्राय भूमिं दत्त्वा महायशाः। रामोऽक्षयांस्तथा लोकान् जगाम मनसोऽधिकान्।
अवर्षति च पर्ज्जन्ये सर्व्वभूतानि देवराट्। वशिष्ठो जीवयामास येन यातोऽक्षयां गतिं।
रामो दाशरथिश्चैव कृत्वा यज्ञेषु वै वसु। स गतो ह्यक्षयान् लोकान् यस्य लोके महद्यशः।
कक्षसेनश्च राजर्षिर्वशिष्ठाय महात्मने। न्यासं यथावत् संन्यस्य जगाम सुमहायशाः।
करन्धमस्य पौत्रस्तु मरुत्तो विश्रुतः सुतः। कन्यामङ्गिरसे दत्त्वा दिवमाशु जगाम सः। ९९०
ब्रह्मदत्तस्य पाञ्चाल्यो राजधर्म्मभृताम्वरः। निधिं शङ्खमनुज्ञाय जगाम परमां गतिं।
राजा मित्रसहश्चैव वशिष्ठाय महात्मने। मदयन्तीं प्रियां भार्य्यां दत्त्वा च त्रिदिवं गतः।
मनोः पुत्रश्च सुद्युम्नो लिखिताय महात्मने। दण्डमुद्धृत्य धर्म्मेण गतो लोकाननुत्तमान्।
सहस्रचित्यो राजर्षिः प्राणानिष्टान् महायशाः। ब्राह्मणार्थे परित्यज्य गतो लोकाननुत्तमान्।
सर्व्वकामैश्च सम्पूर्णं दत्त्वा वेश्म हिरण्मयं। मौद्गल्याय गतः स्वर्गं शतद्युम्नो महीपतिः। ९९५
भक्ष्यभोज्यञ्च कृतान् राशयः पर्व्वतोपमान्। शाण्डिल्याय पुरा दत्त्वा भूमन्युर्दिवमास्थितः।
नाम्ना च द्युतिमान्नाम शाल्वराजो महाद्युतिः। दत्त्वा राज्यमृचीकाय गतो लोकाननुत्तमान्।
मदिराश्वश्च राजर्षिर्दत्त्वा कन्यां सुमध्यमां। हिरण्यहस्ताय गतो लोकान् देवैरधिष्ठितान्।
लोमपादश्च राजर्षिः शान्तां दत्त्वा सुतां प्रभुः। ऋष्यशृङ्गाय विपुलैः सर्व्वैः कामैरयुज्यत।
कौत्साय दत्त्वा कन्यान्तु हंसीं नाम यशस्विनीं। गतोऽक्षयानतो लोकान् राजर्षिश्च भगीरथः। ९९०
दत्त्वा शतसहस्रन्तु गवां राजा भगीरथः। सवत्सानां कोहलाय गतो लोकाननुत्तमान्।
एते चान्ये च बहवो दानेन तपसा च ह। युधिष्ठिर गताः स्वर्गं निवर्त्तन्ते पुनः पुनः।
तेषां प्रतिष्ठिता कीर्त्तिर्य्यावत् स्थास्यति मेदिनी। गृहस्थैर्दानतपसा यैर्लोका वै विनिर्ज्जिताः।
शिष्टानां चरितं ह्येतत् कीर्त्तितं मे युधिष्ठिर। दानयज्ञप्रजासर्गैरेते हि दिवमास्थिताः।
दत्त्वा तु सततं तैस्तु कौरवाणां धुरन्धर। दानयज्ञक्रियायुक्ता बुद्धिर्द्धर्म्मोपचायिनी। ९९५
यत्र ते नृपशार्दूल सन्देहो वै भविष्यति। श्वः प्रभाते हि वक्ष्यामि सन्ध्या हि समुपस्थिता।

इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिके पर्व्वणि दानफलकथने सप्तत्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः॥ १३७॥

॥ युधिष्ठिर उवाच॥ श्रुतं मे भवतस्तात सत्यव्रतपराक्रम। दानधर्म्मेण महता ये प्राप्तास्त्रिदिवं नृपाः।
इमांस्तु श्रोतुमिच्छामि धर्म्मान् धर्म्मभृतां वर। दानं कतिविधं देयं किन्तस्य च फलं लभेत्।
कथं केभ्यश्च धर्म्मज्ञ दानं दातव्यमिष्यते। कैः कारणैः कतिविधं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः।